

opusdei.org

Prelatovo pismo (julij 2010)

Spremeniti delo v molitev k Bogu: to je temeljno sporočilo, na katerega mnoge kristjane spominja izobraževanje, ki ga nudi Opus Dei. Vanj se prelat Opus Dei poglobi v svojem pismu meseca julija.

29. Jul. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Preteklo je že petintrideset let, odkar je 26. junija 1975 Bog poklical našega

Očeta, da bi v nebesih večno užival
Njegovo pričujočnost. Kakor ob
prejšnjih obletnicah se je nešteto
ljudi udeležilo maš v čast svetemu
Jožefmariju, ki so bile obhajane ob
njegovem liturgičnem prazniku po
vsem svetu. Od vsepovsod se je h
Gospodu dvigala intenzivna zahvala,
ker je svetu in Cerkvi dal pastirja,
kakršen je naš sveti ustanovitelj, ki je
vzor krščanskega vedenja in
dragocen priprošnjik v vseh naših
potrebah, duhovnih in materialnih.

Poleg tega nam je ta nedavni praznik
ponujal priložnost za temeljito
premišljevanje sporočila svetega
Jožefmarija, katerega je razširjal po
božji volji med ženskami in moškimi:
da s pomočjo milosti zmoremo in
moramo doseči svetost, torej
popolnost ljubezni, polno enotnost z
Bogom, preko zvestega in dovršenega
poklicnega dela ter sredi vseh ostalih
okoliščin v življenju.

Poglobimo se v jedro tega nauka: potrebo po tem, da se trudimo spreminjati delo – katero koli delo, ročno ali intelektualno – v resnično molitev. Evangelij jasno pravi, da je potrebno *vedno moliti in se ne naveličati*[1]; in sveti Pavel, ki je oznanjal ta nauk, dodaja: *sine intermissione orate*[2], neprenehoma molite. To priporočilo ima moč ukaza. Toda ne bi ga bilo mogoče prenesti v prakso, če bi si ga napačno razlagali v smislu, da je treba nenehno moliti ustno ali v mislih: to bi bilo v naših zemeljskih okoliščinah nemogoče. Naloge, ki nas zaposlujejo – družinske, poklicne, družbene, športne itd. – velikokrat zahtevajo popolno pozornost našega spomina in razuma, trdno prizadevanje naše volje; in nismo omenili potrebe po tem, da tudi spanju posvetimo potrebno število ur. Ob tem sem se spomnil veselja svetega Jožefmarija, ko je potem, ko je mnoga let učil, da lahko celo spanje spremenimo v

molitev, prebral neko besedilo svetega Hieronima, v katerem je izražena prav ista misel.[3]

To nujno Učiteljevo prošnjo moramo premišljevati v njeni resnični globini. Vabi nas, da celotno človeško življenje, v vseh njegovih dimenzijah, oživimo z željo, da bi ga spremenili v molitev, ki **postane nekaj stalnega, kot bitje srca**[4], čeprav se pogosto ne izraža z besedami. Tako je učil sveti Jožefmarija svoje hčere in sinove ter vse ljudi, ki se želijo posvečevati v skladu z duhom Dela. Ponavljal je: **Orožje Opus Dei ni delo, temveč molitev. Zato spreminjamo delo v molitev in imamo kontemplativno dušo**[5].

Spreminjati delo v molitev. To vsakodnevno prizadevanje, da bi v najrazličnejših okoliščinah našega življenja ravnali kot kontemplativne ženske in moški, nam kaže vzvišeni cilj, kakor je svetost, ki – bodimo

prepričani – s pomočjo milosti postane dosegljiva. »Nujno potrebno je živeti duhovnost, ki vernikom pomaga, da se posvečujejo s svojim delom,«[6] je dejal papež ob liku svetega Jožefa. Samo tako, da postavimo običajno delo v tesno povezanost z gorečnostjo po svetosti, je za veliko večino kristjanov mogoče resno stremeti k polnosti krščanskega življenja.

V spomin mi prihajajo zahvale, ki so privrele iz duše našega Očeta, ko je bral pisma svojih hčera in sinov. Zelo je bil ganjen, ko mu je neki kmet, vernik Dela, povedal, da ko zgodaj zjutraj vstane, že prosi Boga, da bi si naš Oče v spanju odpočil. Potem je še dodal, da ko s traktorjem orje brazde v zemljo, moli *Spomni se* in druge molitve. Naš ustanovitelj je bil zelo vesel, ko se je prepričal o resničnosti kontemplativnega življenja sredi kmečkega dela.

V apostolskem pismu, ki ga je napisal na začetku novega tisočletja in v katerem vabi k svetosti, se božji služabnik Janez Pavel II. izrazi tako: »Tega ideala popolnosti ne smemo narobe razumeti, kakor da predpostavlja neke vrste izredno življenje, ki ga lahko živijo samo nekateri 'geniji' svetosti. Poti svetosti so najrazličnejše in se prilagajajo poklicanosti vsakega človeka posebej (...). Čas je, da ponovno vsem prepričljivo predlagamo to *"visoko raven" običajnega krščanskega življenja*. Celotno življenje cerkvenega občestva in krščanskih družin bi moralo iti v to smer.«[7]

Naš Oče je spet in spet ponavljal ta nauk in zatrjeval, da

kontemplativnost ni stvar privilegiranih. Na slikovit način, da bi se bolj vtisnilo v poslušalce, je pravil: **Nekateri ljudje z osnovnim poznavanjem religije mislijo, da so kontemplativni ljudje ves dan v**

nekakšni ekstazi. In to pomeni zelo veliko nevednost. Menihi se v svojih samostanih ves dan posvečajo tisoč opravilom: čistijo hišo in se ukvarjajo z delom, s katerim se preživljajo. Redovniki in redovnice, ki živijo kontemplativno življenje, mi pogosto pišejo z veseljem in naklonjenostjo do Dela in pravijo, da veliko molijo za nas. Razumejo, česar ne razume veliko ljudi – naše svetno in hkrati kontemplativno življenje sredi sveta, sredi časnih dejavnosti. Naša celica je ulica: to je naša odmaknjenost. Kam se zapre sol? Prizadevati si moramo, da ne bi nič ostalo omledno. Torej, naša odmaknjenost morajo biti vse stvari tega sveta.[8]

Prav tako kakor telo potrebuje zrak, da lahko diha, ter kroženje krvi, da se ohranja pri življenju, tako je za dušo potrebno, da ostane v stiku z Bogom skozi vseh štiriindvajset ur v

dnevu. Zato resnična pobožnost vzpodbuja k temu, da vse usmerjamo h Gospodu: delo in počitek, veselje in bolečino, uspehe in polome, spanje in budnost. Kakor je zapisal don Álvaro leta 1984, »med časnimi opravili in duhovnim življenjem ter med delom in molitvijo ne more obstajati zgolj bolj ali manj uspešno 'premirje', temveč popolna spojitev, brez ostankov. Delo hrani molitev, in molitev prepoji delo.«[9]

Da bi dosegli ta cilj, je poleg pomoči milosti potreben tudi nenehni osebni trud, ki se pogosto uresničuje v majhnih podrobnostih: izreči pobožen vzklik ali kratko ustno molitev, medtem ko se vozimo ali hodimo ali pa imamo odmor med delom; nameniti ljubeč pogled podobi Križanega ali Marijini podobi, ki smo jo diskretno namestili na naše delovno mesto itd. Vse to pripomore, da v duši obdržimo živo smer, ki je v temelju usmerjena h Gospodu, in jo

poskušamo vsakodnevno povečevati pri sveti maši ter v trenutkih, ki so namenjeni izključno premišljevalni molitvi. Čeprav smo osredotočeni na različna opravila, saj se naš um popolnoma potopi v izvrševanje različnih nalog, duša ostane trdno v Gospodu ter je z Njim v dialogu, ki ga ne sestavljajo besede, niti ne zavedne misli, temveč ljubezen srca, želja, da bi vse delali iz ljubezni, tudi malenkosti, ter mu izročali vse, kar nas zaposluje.

Ko delujemo s takšnim prizadevanjem, se poklicno delo spremeni v borišče, kjer se urijo najrazličnejše kreposti, človeške in nadnaravne: delavnost, red, dobra uporaba časa, stanovitnost za to, da dokončamo delo, skrbnost v majhnih stvareh, ... in tolike male pozornosti do drugih, ki so izrazi iskrene in obzirne ljubezni do bližnjega.

**Prepričajte se, da ni težko
spremeniti dela v dialog molitve.
Samo izročimo ga in veselo na
delo; Bog je že slišal, nas že
opogumlja. Dosezimo stil
kontemplativnih duš, sredi
vsakdanjega dela! Ker nas
prevzema gotovost, da nas gleda
On, ob tem pa nas prosi za kakšno
novo premagovanje: majhno žrtev;
nasmeh osebi, ki nas moti; to, da
začnemo z najbolj neprijetnim, a
najbolj nujnim opravilom; da smo
pozorni na podrobnosti pri redu;
da vztrajamo v izpolnjevanju
dolžnosti, ko pa bi bilo tako lahko
odnehati; da ne puščamo za jutri,
kar moramo dokončati danes – vse
zato, da bomo razveselili Njega,
našega Očeta Boga! In morda na
diskretno mesto, kjer ne privlači
pozornosti, tebi pa služi kot
opomnik kontemplativnega duha,
lahko postaviš križ – priročnik za
tvojo dušo in razum, s katerim se
naučiš lekcije služenja[10].**

Z enako močjo, s kakršno je
vzpodbujal k spreminjanju dela v
molitev, je naš Oče vztrajal tudi pri
tem, kako potrebno je ne zanemarjati
časa, posvečenega izključno
Gospodu: pogosta maša in obhajilo,
trenutki osebne molitve, molitev
rožnega venca in druga dejanja
pobožnosti, ki so razširjena v Cerkvi.
Posvečajmo se jim toliko bolj
pozorno, kolikor več težav se pojavi
zaradi natrpanega delovnega urnika,
utrujenosti ali trenutkov 'suhote', ki
se slej ali prej pojavijo v življenju
vsakogar od nas. Don Álvaro nas je
spominjal: »Tega ne smemo doživljati
kot prekinitev časa, namenjenega
delu; to niso premori v poteku
delovnega dne. Ko molimo, ne
zapustimo 'posvetnih' dejavnosti z
namenom, da bi se zatopili v 'svete'.
Nasprotno, molitev je najbolj
intenziven del kristjanove drže, ki ga
spremlja v vsem njegovem
delovanju, in ki ustvarja najglobljo
vez – ker je najbolj intimna vez –

med že narejenim delom in tistim, ki ga bomo opravljali neposredno zatem. Hkrati pa prav v delu najde snov, s katero oživlja ogenj premišljevalne in ustne molitve: vedno nove vzpodbude za češčenje, hvaležnost, zaupno izročitev Bogu.«[11]

Čez nekaj dni bom odpotoval v Ekvador, Peru in Brazilijo, da bi bil s svojimi hčerami in sinovi in jih opogumljal pri njihovem apostolskem delu. Prosim vas, da me kot vedno spremljate na tem potovanju z vašo molitvijo, z izročanjem vašega dela oziroma počitka – tisti, ki sedaj uživате čas počitnic. Tudi v teh dneh pazite na odnos z Bogom, kakor nas je naučil naš Oče: **Vedno sem počitek razumel kot umik od dnevnih opravil, nikdar kot dneve brezdelja. Počivati pomeni opomoči si: nabrati moči, ideale, načrte ... Skratka: zamenjati**

zaposlitev, da bi se potem — z novo vedrino — vrnili k običajnim opravkom.[12]

V tem mesecu se bo dopolnila petinsedemdeseta obletnica, odkar je predragi don Álvaro Gospodu odgovoril: Tukaj sem! Njegovemu posredovanju zaupam vašo in mojo zvestobo, da bo celostna vsak dan in da me boste podpirali v mojih namenih.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. julij 2010

[1] *Lk* 18, 1.

[2] *1 Tes* 5, 17.

[3] Prim. Sveti Hieronim, *Razprava o psalmih*, Komentar psalma I (*Tratado*

sobre los Salmos, Comentario al Salmo I) (CCL 78, 5–6).

[4] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št 8.

[5] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 23. 5. 1959.

[6] Benedikt XVI., Homilija, 19. 3. 2006.

[7] Janez Pavel II., Apostolsko pismo *Novo Millennio ineunte*, 6. 1. 2001, št. 31.

[8] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 30. 10. 1964.

[9] Don Álvaro del Portillo, *Il lavoro si trasformi in orazione*, članek, objavljen v reviji "Il Sabato", 7. 12. 1984 ("Rendere amabile la verità", Libreria Editrice Vaticana, Rim 1995, str. 649).

[10] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 67.

[11] Don Álvaro del Portillo, *cit.*, str. 650–651.

[12] Sveti Jožefmarija, *Brazda*, št. 514.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-julij-2010/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2010/) (11. Avg. 2025)